

FORORD

Hvor finder man det bedste sted at skaffe sig af med et lig, kl. 5 en diset augustmorgen i en park i Aarhus? Se, det er et spørgsmål som langt de færreste kan svare på, endsige nogensinde bliver nødt til at overveje.

Jeanne havde ikke overvejet det da hun fredag eftermiddag satte sig ind i sin lille, gule Fiat Seicento og forlod sin bopæl i Aalborg centrum med kurs mod Randers. Det havde som altid været en hektisk dag på reklamebureauet. At være autodidakt tekstforfatter i en hurtig, hård og mandsdomineret branche krævede et ekstra gear. Med en fransk manicureret negl rettede hun det ene øjenbryn i bakspejlet, mens hun med den anden hånd elegant manøvrerede bilen gennem svinget og ud på den sydgående motorvej.

Lea overvejede det ikke, mens hun pakkede sit gamle arvestykke af en rejsetaske med ekstra tøj, tandbørste og en lille pose pot. Fra tid til anden skævede hun ud ad vinduet og ned på den let skrånende gade i Randers efter en lille gul bil.

Og Solvej havde aldrig skænket det en tanke, som hun stod der og soledede sig i sit eget fuldfigur spejlbillede i en stram sweater, hvis klare striber stod mere end fantastisk til hendes ungpigebarm, solstribede

pagehår og brune øjne, mens hun med en hånd sikrede sig at den lille pakke var på plads i lighterlommen i de velsiddende jeans.

Alt var godt og udenfor kastede solen sine eftermiddagsstråler ned over Aarhus og lovede en lun aften. Den perfekte scene var sat til et sensommermøde mellem tre gamle veninder på et par tæpper under bladtunge træer i Botanisk Have. En madkurv, et par gode flasker vin, måske endda en håndbajer og en hjemmerullet med fniseurt.

Det var over et halvt år siden de sidst havde sat hinanden stævne, men sådan er det jo tit med langdistancevenskaber i en tidsalder, hvor cirka en milliard andre ting igen og igen formår at stille sig i vejen for den slags hyggelige, men ineffektive samvær.

Derfor glædede den ene sig mere end den anden til denne aften, hvor livets hastigt hvirvlende skyer skulle være forvist til andre og fjernere himmelstrøg, og ikke én af dem var et øjeblik bekymret for om en flig af verdens evigt ulmende ondskab skulle trækkes for sensommersolens lyse skive.

Men det ville de måske have været, hvis de havde anet skæbnens mørke skygger som var begyndt at blande sig med eftermiddagens lange. Hvis de havde troet at forfærdelige ting også kan ske for unge kvinder med tant og fjas i tankerne. For det er ikke kun de gamle og de onde der dør, og det er ikke kun skurkene som ind imellem ender op med blod på hænderne.

Det vidste Martin R. Larsen alt om. Han var ansat hos Aarhus Kriminalpoliti og var et af de få men-

nesker, som mere end én gang havde været nødt til at overveje hvad man stiller op med et uønsket lig. I et par tilfælde havde han også fået svaret, men det var sjældent et befriende svar, for selv om sagen var blevet opklaret, havde det også i samme åndedræt hvisket ham i øret om menneskets inderste fordærv; havde lært ham at alle, uden undtagelse, rummer lidet flatterende egenskaber, og at det i værste fald er muligt for os alle at bukke under for destruktive kræfter.

Det var en viden som han på én gang var taknemmelig for, og helst ville have undværet. I sin hverdag fokuserede han altid ivrigt på det gode i sine medmennesker, hvilket i kraft af hans job ind imellem kunne forekomme hans kolleger lidt løjerligt, ja måske ligefrem naivt. Men Martin så det som den eneste måde at dulme den indsigt han havde i det menneskelige forfald.

Til forskel fra de tre kvinder vidste Martin at ondt også sker for gode mennesker (og godt for onde, sjovt nok). Det er kun et spørgsmål om de rigtige forkerte omstændigheder, før man finder ud af hvad man stiller op med en død krop en tidlig morgen i Aarhus.

KAPITEL 1

Hun kørte alt for hurtigt, det vidste hun godt, men efter de første mange kilometers tæt trafik var myldretiden endelig overstået og trafikken var behageligt tynd. Kun når hun passerede de større byer opstod der en anelse klyngedannelse omkring tilkørslerne, men det var for intet at regne imod den kødannelse hun havde oplevet ved turens start.

Nu var hun utålmodig; følte at hun havde mistet tid selvom hun overhovedet ikke var bagud i forhold til tidsplanen. For selvfølgelig havde hun da taget højde for den trafikale situation i sin planlægning. Utålmodigheden var af samme slags som den hun som barn havde følt, mens hun juleaften sad på trappen og ventede på at de voksne skulle blive færdige med opvasken, så der kunne danses om juletræet og deles gaver ud. Følelsen var dybt frustrerende og ude af hendes kontrol, så hun trådte hårdere på speederen, lagde ud til overhaling af irriterende lastbiler og gav hele konceptet omkring klip i kørekortet baghjul. Håbede at ordensmagten var travlt beskæftiget med at indfange vildfarne fyraftensbrandter.

Da hun langt om længe parkerede ved kantstenen i Klostergade klikkede og stønnede den lille gule så voldsomt, at hun ikke kunne beherske sig for at

klappe den på kølerhjelm. Den var trods alt ikke vant til at blive presset så hårdt.

„Hej!“ lød det ud af luften, og Jeanne vendte ansigtet opad og så et blændende smil under et langt, mørkt hår. Hun genkendte straks den vinkende Lea som hang ud over vindueskarmen over hende. Jeanne vinkede tilbage på vej hen mod døren til opgangen, og da hun nåede op på tredje stod Lea i døren med udbredte arme.

„Hvor er det bare godt at se dig!“ Lea fløj hende om halsen i en sky af hår og Sanex, og Jeanne stivnede en anelse.

„Hvordan går det?“ spurgte hun mens hun trak sig tilbage, og fortrød øjeblikkeligt ordene.

Men Lea havde det øjensynligt godt for tiden for der var ingen skygger i hendes blik. Hun smilede bredt: „Det går fint. Hvad med dig? Det er jo ved at være et stykke tid siden vi har snakket sammen.“

Det var det. Endnu et tegn på at Lea var inde i en god periode.

„Joh ... det går da helt godt.“

„Det var da herligt. Du ser også godt ud.“

„Tak.“

„Kom nu ind. Jeg glæder mig helt vildt til at fortælle dig om Karsten. Han er bare så dejlig, kan jeg godt fortælle dig.“

„Det er da dejligt for dig. Du trængte også til at finde dig en sød kæreste.“

I stedet for mig, tænkte Jeanne og slappede lidt mere af. Lea gik foran hende gennem den lille entre. Den krydrede duft i lejligheden fik Jeanne til at

tænke på en brugskunstforretning; en blanding af potpourri, kokostæppe og kat. Her var mere lyst og indbydende end hun huskede det. Det var godt.

„Skal jeg lige lave en kop te?“ spurgte Lea over skulderen. „Så kan vi sludre lidt.“

„Nej tak, vi må hellere komme af sted.“ Svaret faldt så hurtigt at Jeanne næsten skammede sig, og hun skyndte sig at bøde på det. „Solvej venter jo nok.“

„Du har ret,“ svarede Lea. „Jeg er også klar til at køre. Vi kan jo snakke i bilen.“

Jeanne fik stukket et tæppe i armene og ventede tålmodigt mens Lea fik sagt farvel til Beans, en stor grå hankat som lå i lænestolen og virkede bedøvede ligeglads med Leas pludder og kærtegn. Det var dét Jeanne ikke brød sig om ved katte; deres ligegyldighed og egenrådighed. Man vidste aldrig hvad der foregik i hovedet på en kat, men man kunne være sikker på at det kun var til fordel for den selv. Men Beans havde været øjensynligt været en stor trøst for Lea når hun havde følt sig deprimeret. Hun var overbevist om at dyret elskede hende betingelsesløst, når hun følte at ingen andre gjorde.

Mens de leende gik ned ad trappen, tænkte Jeanne, at selvom Lea virkede ovenpå og godt tilpas, var det trods alt rart at der ikke var så langt til Aarhus.

Hun kunne ikke gøre for det. Det var det samme hver gang, eller det var det i hvert fald blevet de sidste par gange, de havde mødtes. Selv om hun havde glædet sig til gensynet reagerede hendes krop med

modstand og afstandtagen og fremkaldte en skuffelse, som stillede sig mellem hende selv og veninden. Jeanne kunne smile og sludre nok så meget, men hun var ikke i stand til at fortrænge den irritation hun følte mod Lea. Det var så ærgerligt.

Men en underlig træthed sneg sig ind i kroppen på hende i samme sekund hun så Lea; et genfærd af den træthed hun havde følt så tit, efter en lang nat med telefonen for øret, når Malthe tidligt om morgenen kravlede op i hendes seng med knæ i maven og krav om morgenmad og underholdning.

Heldigvis var der blevet langt imellem Leas opkald. Det var vel omkring to-tre måneder siden hun sidst havde haft et slemt anfald. Lige før hun mødte Karsten. Lea havde aldrig været glad for at være alene, men pludselig havde hun bildt sig selv ind at hun skulle dø alene. I dag. Det havde taget det meste af to timer at overbevise hende om, at hun ikke skulle dø nu og her. Jeanne havde lyttet til gråden og det hivende åndedræt. Panikken.

Det lykkedes ikke at finde frem til årsagen til anfaldet, det gjorde det aldrig, og det var egentligt også uvæsentligt. I hvert fald mens de red stormen af. Allerede efter at have oplevet tre af disse angstanfald havde Jeanne opgivet at lede efter logikken, for den var der ganske enkelt ikke. Der var kun Lea som ikke kunne få luft, havde smerter, svedte kold-sved, havde sorte pletter for øjnene. I bedste fald vidste hun ikke hvad hun var bange for. I værste fald var hun bange for at dø. Når angsten så endelig klingede af kunne Jeanne som regel overtale hende

til at lægge sig til at sove på sofaen. Sofaen var af en eller anden grund bedre end sengen. Tæppet bedre end dynen. Fjernsynet skulle være tændt, vinduet åbent. Og hun skulle have vat i ørerne for ikke at blive svimmel igen.

Det var jo ikke fordi at Jeanne ikke holdt af Lea eller forstod hendes sygdom. Det var nærmere at Lea ikke syntes at forstå Jeanne. Måske fordi andre folks dæmoner kun eksisterer i eventyr og drømme, mens ens egne er af kød og blod og hele tiden kun en hårsbredde fra at sætte sylespidse tænder i ens forstand.

Da Lea havde haft det godt i et stykke tid nu, havde Jeanne forventet at gensynet med hende ville være præget af glæde, og af det overskud som en lang periodes uafbrudt nattesøvn havde givet hende. Derfor var hendes irritation kilde til endnu større irritation; hunden jagtede sin egen hale.

Idet hun satte sig ind på førersædet og spændte selen, spændte hun samtidig de mentale tøjler hun havde pålagt sig, og huskede sig selv på at hun holdt af Lea, som lige nu lænede sig tilbage i passagersædet og ubevidst flyttede den ene hånd op til halsen som for at tage sin egen puls. Det var en vane Jeanne havde lært at acceptere frem for at forstå. Hvordan fanden kan man blive i tvivl om hvorvidt man stadig er i live?

KAPITEL 2

Gud, hvor hun altså glædede sig til at se dem. Solvej kunne bogstavelig talt mærke det boble i maven af forventning. Selvom det bestemt ikke skortede på veninder, var disse to noget helt særligt. Måske fordi hun så dem så sjældent. Måske fordi de så hende så sjældent. Derfor var der altid en speciel stemning, når de var sammen. Det føltes ligesom de gode gamle dage hvor de lo og festede og sked på livets alvor. Det føltes ligesom at være på festival igen.

Solvej nød at lade sig føre tilbage til tiden på højskolen, hvor de havde lært hinanden at kende. Alting havde været så simpelt dengang for ti år siden. Sene aftener med rødvin. Solskinseftermiddage på plænen under det store kastanjetræ. Fællessang og en masse livlige diskussioner om især politik som Solvej ikke forstod så meget af. Det gjorde hun stadig ikke. Men dengang havde det ikke gjort noget, for på højskolen var hun ikke Solvej Bang, professorens smukke datter. På højskolen var hun bare sig selv. Og det havde Jeanne og Lea accepteret. Sammen med dem kunne hun samle håret i en sjusket hestehale, springe mascaraen over, grine ad en plat vits.

Og sådan var det stadig; ikke noget med smarte

cafeer og diskoteker. Bare helt nede på jorden, fodformet samvær uden fnidder og forventninger. Okay, lidt fnidder havde der været, men det var så længe siden nu, tænkte hun og nægtede at forholde sig til det faktum at det var Jeanne hun savnede mest.

Ikke fordi hun ikke havde tilgivet Lea, for det havde hun. Totalt. Lea var simpelthen personifikationen af alt hvad der var uskyldigt og velmenende. Og fyren havde alligevel ikke været noget at samle på. I virkeligheden burde hun være Lea evigt taknemmelig for at have påvist det.

Billedet af Lea med blussende kinder og Jacob, der så ud som om han havde set et spøgelse, tonede frem. Solvej lukkede øjnene og kørte hænderne gennem håret. Nogle billeder kan man ikke få smidt ud, men man kan sørge for at de ligger nederst i skuffen.

Efter episoden havde Solvej ikke talt med Lea i et par dage. Hun havde egentlig besluttet *aldrig* mere at tale med hende, men til sidst havde raseriet taget over. Hun havde ringet til sin veninde og meddelt hende at hun kunne beholde Jacob. Solvej ville ikke have noget med nogen af dem at gøre.

Men Lea havde grædt i telefonen. Hun ville ikke have Jacob. Hun ville have tilgivelse. Hun kunne ikke holde ud at hun havde såret sin veninde. Hun ville aldrig mere drikke sig så fuld.

Og Leas tårer havde fået Solvej til at tilgive. Hun havde alligevel ikke kendt Jacob særlig længe, og der var rygter om at han også stadig så sin ekskæreste ind imellem, så måske var tabet ikke så stort.

Der stod altid en ny fyr i kulissen og ventede på at komme til. Det gjorde der ikke i Leas tilfælde. Og når man havde i overflod, skulle man jo ikke være så dumt et svin at man ikke kunne unde andre lidt. Herregud.

Så det var ikke så meget tabet af Jacob der var problemet. Det var tabet af tillid og oprigtighed der gjorde så ondt. Kvaliteter som Solvej syntes der var langt imellem til trods for en stor omgangskreds. Det var tit som om hendes udseende lagde sig som en tynd hinde over alting, og gjorde hendes liv lige så glitrende fladt som de blanke sider i Føtex-reklamerne.

Lea og Jeanne var i løbet af det halve år på højskolen trængt ind under den hinde og helt ind under Solvejs hud, og hun havde puttet sig til rette i venskabet og regnet med at de ville passe på hende. På samme måde som da hendes far lærte hende at cykle, og aldrig havde givet slip før hun selv havde bedt ham om det. Men Lea havde sluppet cyklen, og Solvej havde slået sig i styrtet og fået en hudafskrabning som det tog lang tid at hele. Der var stadig et ar tilbage.

Nå. Hun strakte sig. Hun skulle have pakket madden. For at fjerne opmærksomheden fra en lille ubehagelig følelse gav hun sig til at nynne. På vej til køkkenet gik hun ind i soveværelset og stillede sig foran spejlet igen. Det første smil var lidt vagt i kanterne. Det næste fik øjnene til at gløde. Det virkede hver gang. Hun sendte sig selv et fingerkys, inden hun gik ud i køkkenet.

Mens Solvej rettede sin koncentration mod madkurven med lækkerier og snacks, der skreg til himlen om vidunderlig frihed fra tidens krav om sund kost, ringede dørklokken endelig, og hun styrtede ud i entreen.